

spørgsmålstegn ved, hvem der egentlig har forpligtelsen. Ønsket er på ingen måde at detailregulere, men at sikre, at borgere ikke kommer i klemme på grund af uklarheder eller eventuelle stridigheder mellem kommunerne.

Flere har været inde på praksisundersøgelse, altså at undersøgelser fra klageinstanser skal behandles af kommunalbestyrelsen. Jeg synes, det er afgørende, at vi sikrer, at der på politisk niveau bliver fulgt op på eventuelle kritikpunkter af kommunens administration, og jeg tror altså, det vil betyde, at man ligesom tager ved lære af de undersøgelser, der bliver foretaget. Der er givetvis kommuner, der gør det i dag, men der er tilsyneladende også kommuner, der ikke gør det, og jeg synes, at det er vigtigt at sikre, at det arbejde, der pågår i klageinstanser, også bliver omsat til noget, man bruger til at hindre, at der fremover begås samme fejl, og dermed hindrer problemer i at opstå.

Angående delelementet om refusion ved passivitet vil jeg gerne understrege, specielt over for den radikale ordfører, at det, det handler om her, jo er at give hjemmelsgrundlag til, at der kan rejses betalingskrav over for en kommune, der har forholdt sig passiv i en given situation. Men det er jo klart, at man skal kunne påvise og dokumentere, at kommunen har undladt at handle, og det er klageinstansen, der skal tage stilling til, om det kan påvises.

De steder, hvor denne bestemmelse især vil kunne komme i anvendelse, er på børn og ungeområdet, f.eks. i spørgsmål om børn, der skulle have været tvangsfjernet fra hjemmet, men hvor det ikke er sket. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi ligesom kan rydde al mistanke om økonomisk tænknings af banen i forbindelse med, om der bliver handlet eller ikke bliver handlet, og jeg synes, det netop på børn og ungeområdet er meget vigtigt, at man ikke lader stå til, i og med at det er børnenes og de unges fremtid, det drejer sig om. Det er klart, at kravet er, at der skal være dokumentation, og at det skal være åbenbart, at der er tale om passivitet. Der er selvfølgelig nogle begrænsninger for omfanget af bestemmelsen, men jeg synes til gengæld, det er vigtigt, at man kan gøre et betalingskrav gældende, når man kan påvise det.

Angående det femte delelement, spørgsmålet om servicearealer, kan jeg sige, at vi i Socialministeriet har fået rigtig mange henvendelser fra kommunerne, som gik på den problemstilling.

Nu ved jeg selvfølgelig, at hr. Martin Lidegaard har en særlig forkærlighed for Roskilde Kommune, men det er bestemt ikke den eneste kommune, der har påpeget problemet med servicearealer og refusionsbestemmelser, når en kommunes borgere er på det pågældende plejehjem. Derfor synes jeg, det er ret og rimeligt, at det også bliver taget med.

Så vil jeg endelig, da både den radikale ordfører og SF's ordfører var inde på det, sige noget om den betænkelighed, der kan være om, hvilke oplysninger en kommune må indhente om en borgers situation, når der skal refunderes. Der er tale om, at kommunen skal kunne få dokumentation for de udgifter, den betaler, bl.a. fordi det giver kommunen et bedre grundlag for budgetlægning, når den ved, hvad den kan forvente af udgifter fremover. Der er ikke tale om, at kommunen skal vurdere borgerens behov, den skal simpelt hen kunne indhente relevante oplysninger, fordi den skal betale udgifterne på området. Det er det, der er sigtet med det punkt.

Kl. 17.55

Men tak for den positive opbakning. Jeg ser frem til udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Ministeren nævnte vedrørende punkt 2, at det er op til klageinstansen at afgøre, om en kommune har ret i, at den tidligere opholdskommune har forsømt noget. Jeg går ud fra, at denne klageinstans som tidligere er Ankestyrelsen og de sociale nævn.

Men det fremgår af bemærkningerne, at da vi havde denne bestemmelse tidligere, blev der aldrig truffet en afgørelse, fordi det var umuligt at påvise eller bevise, at den pågældende kommune havde været i ond tro, og derfor er mit spørgsmål til ministeren: Jeg kan ikke helt gennemskue det – det er muligvis, fordi jeg ikke har gjort mit hjemmearbejde godt nok – men er der en skærpelse i den nye bestemmelse i forhold til tidligere? Og præcis hvor meget forventer ministeren, at den vil kunne bruges?

Jeg kan sådan set godt forstå, hvad det er, ministeren siger, men spørgsmålet er, om man kan forestille sig, at det er noget, der vil blive brugt i stor skala, og om man helt kan overskue konsekvenserne af det. Hvor ligger skærpelsen, og hvor udbredt vil det blive efter ministerens opfattelse?